

STARKAÐR ALUÐRENG ET LA FILLE DU ROI ÁLF

On trouve dans la Heidreiks Saga, traduite par Tolkien le Jeune une très courte version du mytheme de l'enlèvement d'Hélène.

<La fille du Roi, Álfhild, est allée "rougir le Hörgr", C'est alors qu'elle est enlevée par un horrible personnage, nommé Starkaðr Aluðreng, que Tolkien, citant un autre texte, nous apprend être vêtu d'une sorte d'armure et ayant huit pattes armées.>

Il n'est pas difficile de reconnaître dans ce monstre le Scorpion astrologique, et de comprendre que ce mytheme nous explique donc **<le destin de la Lumière, du Flambeau Helanè, enlevée en hiver dans la constellation du Scorpion, et son retour, à la demande de son papa chéri, le Dieu Tonnerre-et-Eclairs, qui enjoint à ses fils les Gémeaux, d'aller récupérer leur sœur, grâce à quoi le Soleil féminin, Hélène, Sol, revient en Gémeaux en été>.**

Il restait un petit mystère dans tout cela: le nom du monstre, tellement compliqué que même les dictionnaires islandais ne le connaissent pas.

Heureusement, Vigfusson et Cleasby sont là, et me permettent de reconstruire le sens de ce nom, présent dans tout le chapitre 7 de la Gautreks Saga!

On apprend d'abord que Starkaðr est une forme variante de Störkuðr, qui se décompose facilement en sterkr-Höðr. On apprend ensuite que Höðr est une forme de Höd, *the slaughter*, et que Höðr est le frère aveugle de Baldr, qu'il assassine (d'où son nom). On comprend alors que ce personnage est en fait le Scorpion, Baldr étant une forme masculinisée du soleil.

Quant à Aluðreng, nous trouvons chez nos auteurs le mot al-úð, signifiant l'hospitalité, ou l'affection, et le mot rengja, signifiant "tordu, difforme".

Nous voyons alors clairement le sens de ce nom:

"Le puissant et violent meurtrier de Baldr, le Scorpion astronomique, à l'hospitalité vicieuse", et nous comprenons mieux entre les pinces de qui la pauvre petite fille du Roi est tombée...

Heureusement que ses deux frères, les Gemini, veillaient au grain!

On trouve Starkaðr dans Völuspa 37.

POST-SCRIPTUM

LES DEUX GÉMEAUX

Comme le soulignent Vigfusson & Cleasby, on reconnaît dans ces deux Gémeaux le couple Caïn-Abel; mais plus généralement, le couple de deux gémeaux dont l'un est divin et l'autre humain, comme vous l'avez lu dans James Rendel Harris sur les *Heavenly Twins* (si vous ne l'avez pas lu, tant pis pour vous!)

Vous savez que ce couple finit en quenouille, par l'assassinat du jumeau divin par l'humain, comme le montrent d'innombrables exemples; de sorte que le vrai roi de Rome n'est pas Romulus mais Remus, le gémeau divin. Vous pouvez deviner en milieu Dane/Norse le même mytheme au début de la Völsunga Saga, par le meurtre du *thrall*, qui est très clairement un substitut affaibli d'un gémeau, en sorte que le premier meurtre, qui conditionne l'apparition de l'humain, vient d'être commis.

Mais vous vous souvenez peut-être que cette apparition n'est pas immédiate, puisque l'on donne simplement naissance à des hommes-

loups, qui ne s'humaniseront qu'avec la naissance du fils d'un couple incestueux, Sigmund et Siglind (1), et la vraie naissance de l'humain, quoiqu'avec le concours d'Oddhin, avec la naissance d'Âslaug. –Mais ceci est une autre histoire.

(1) J'ai écrit en première version Sigurdhr et Signy, ce qui est une erreur.

GAUTREKS SAGA, VII. KAPÍTULI

Víkarr konungr gerðist hermaðr mikill ok hafði marga kapp með sér, þá er ágætir váru, en Starkaðr var mest metinn af öllum þeim ok kærastr konungi, þar hann var öndvegismaðr hans ok ráðgjafi ok landvarnarmaðr. Hann þá margðar gjafir af konungi. Víkarr konungr gaf honum gullhring þann, er stóð þrjár merkr, en Starkaðr gaf honum eyna þrumu, er Haraldr konungr hafði gefit Stórvirki, föður hans. Hann var fimmtán sumur með Víkari konungi, sem hann segir:

"Mér gaf Víkarrvalamálm,hring inn rauða,er ek á hendi ber,mér þrímerking,en ek þrumu honum,fylgda ek fylkifimmtán sumur."

Víkarr konungr sigldi af Ögðum norðr á Hörðaland ok hafði lið mikit. Hann lá í hólum nokkurum lengi ok fekk andviðri mikit. Þeir felldu spán til byrjar, ok fell svá, at Óðinn vildi þiggja mann at hlutfalli at hanga ór hernum. Þá var skipt liðinu til hlutfalla, ok kom upp hlutr Víkars konungs. Við þat urðu allir hljóðir, ok var ætlat um daginn eptir, at ráðsmenn skyldu eiga stefnu um þetta vandmæli.

Um nóttina nær miðri nótt vakti Hrosshárs-Grani Starkað, fóstra sinn, ok bað hann fara með sér. Þeir taka bát einn lítinn ok reru til eyjar einnar inn frá hólminum. Þeir gengu upp til skógar ok fundu þar rjóðr eitt í skóginum. Í rjóðrinu var fjölmenni mikit, ok var þar þing sett. Þar sátu

ellifu menn á stólum, en inn tólfti var auðr. Þeir gengu fram á þingit, ok settist Hrosshárs-Grani á stólinn inn tólfta. Þar heilsuðu allir Óðni. Hann mælti, at dómendr skyldi þá dæma örlög Starkaðs. Þá tók Þórr til orða ok mælti: "Álfhildr, móðir föður Starkaðs, kaus föður at syni sínum hundvísan jötun heldr en Ásapr, ok skapa ek þat Starkaði, at hann skal hvárki eiga son né dóttur ok enda svá ætt sína." Óðinn svaraði: "Þat skapa ek honum, at hann skal lifa þrjá mannsaldra." Þórr mælti: "Hann skal vinna níðingsverk á hverjum mannsaldri." Óðinn svaraði: "Þat skapa ek honum, at hann skal eiga in beztu vörn ok vǫðir." Þórr mælti: "Þat skapa ek honum, at hann skal hvárki eiga land né láð." Óðinn mælti: "Ek gef honum þat, at hann skal eiga of lausafjár." Þórr mælti: "Þat legg ek á hann, at hann skal aldri þykkjast nóg eiga." Óðinn svaraði: "Ek gef honum sigr ok snilld at hverju vígi." Þórr svaraði: "Þat legg ek á hann, at hann fái í hverju vígi meiðslasár." Óðinn mælti: "Ek gef honum skáldskap, svá at hann skal eigi seinna yrkja en mæla." Þórr mælti: "Hann skal ekki muna eptir, þat er hann yrkir." Óðinn mælti: "Þat skapa ek honum, at hann skal þykkja hæstr inum göfgustum mönnum ok inum beztum." Þórr mælti: "Leiðr skal hann alþýðu allri." Þá dæmdu dómendr allt þetta á hendr Starkaði, er þeir höfðu um mælt, ok sleit svá þinginu. Fóru þeir Hrosshárs-Grani ok Starkaðr til báts síns. Þá mælti Hrosshárs-Grani til Starkaðs: "Vel muntu nú launa mér, fóstri, liðsemd þá, er ek veitta þér." "Vel," sagði Starkaðr. Þá mælti Hrosshárs-Grani: "Þá skaltu nú senda mér Víkar konung, en ek mun ráðin til leggja." Starkaðr játar þessu. Þá fekk Hrosshárs-Grani geir í hönd honum ok sagði, at þat mundi sýnast reysproti. Þá fóru þeir út til liðsins, ok var þá komit at degi.

Um morguninn eptir gengu ráðgjafar konungs á stefnu til umráða. Kom þat ásamt með þeim, at þeir skyldu gera nokkura minning blótsins, ok sagði Starkaðr upp ráðagerðina. Þar stóð fura ein hjá þeim ok stofn einn hár nær furunni. Neðarlaga af furunni stóð einn kvistr mjór ok tók í limit upp. Þá bjuggu þjónustusveinar mat manna, ok var kálfr einn skorinn ok

krufðr. Starkaðr lét taka kálfsparmana. Síðan steig Starkaðr upp á stofninn ok sveigði ofan þann inn mjóva kvistinn ok knýtti þar um kálfsþörmunum. Þá mælti Starkaðr til konungs: "Nú er hér búinn þér gálgi, konungr, ok mun sýnast eigi allmannhættigr. Nú gakkstu hingat, ok mun ek leggja snöru á háls þér." Konungr mælti: "Sé þessi umbúð ekki mér hættuligri en mér sýnist, þá vænti ek, at mik skaði þetta ekki, en ef öðruvís er, þá mun auðna ráða, hvat at gerist." Síðan steig hann upp á stofninn, ok lagði Starkaðr virgulinn um háls honum ok steig síðan ofan af stofninum. Þá stakk Starkaðr sprotanum á konungi ok mælti: "Nú gef ek þik Óðni." Þá lét Starkaðr lausan furukvistinn. Reyrsprotinn varð at geir, ok stóð í gegnum konunginn. Stofninn fell undan fótum honum, en kálfsparmarnir urðu at viðju sterkri, en kvistrinn reis upp ok hóf upp konunginn við limar, ok dó hann þar. Nú heita þar síðan Víkarshólmar. Af þessu verki varð Starkaðr mjök óþokkaðr af alþýðu, ok af þessu verki varð hann fyrst landflótti af Hörðalandi. Eptir þat strauk hann brutt ór Noregi ok austr í Svíaveldi ok var þar lengi með Uppsala konungum, Eireki ok Alreki, sonum Agna Skjálfarbónda, ok var í herförum með þeim. Ok er Alrekr spurði Starkað, hvat hann kunni tíðenda at segja frá frændum sínum eða sjálfum sér, þá orti Starkaðr kvæði þat, er heitir Víkarsbálkr. Þar segir svá frá drápi Víkars konungs:

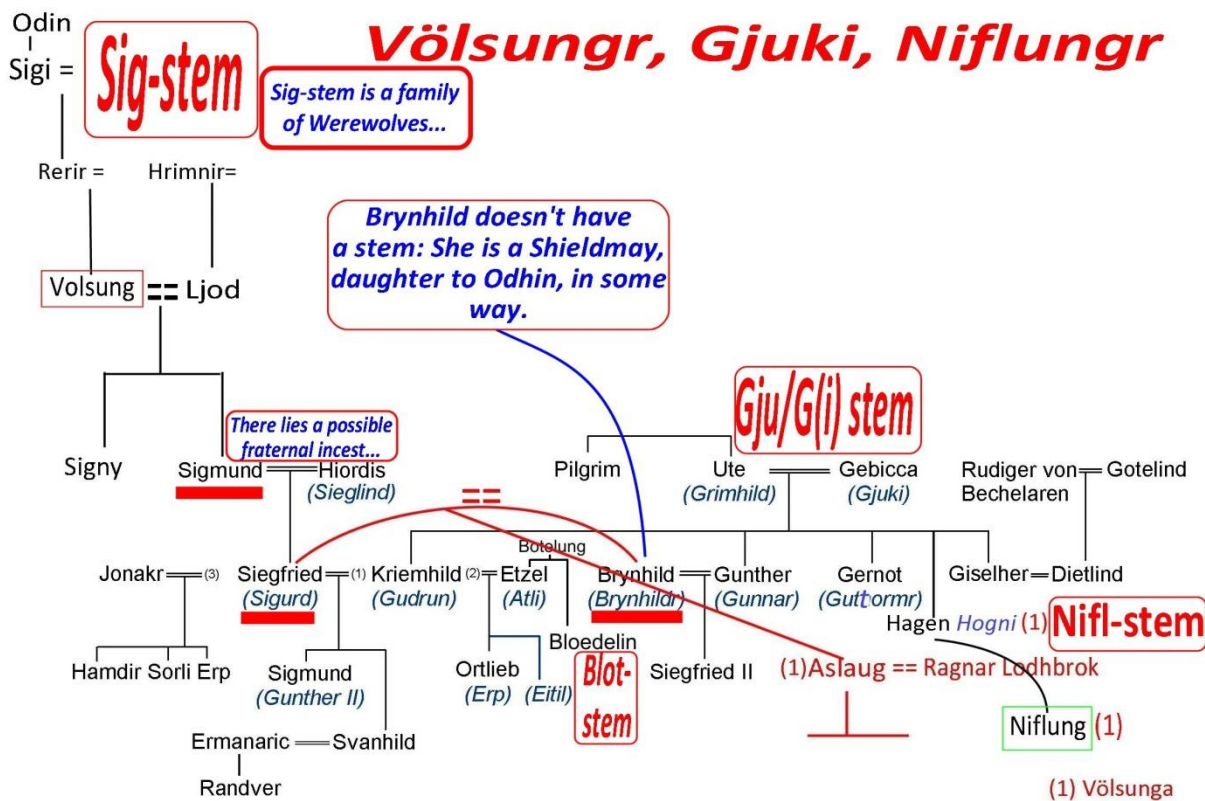
"Fylgda ek fylki, þeim er framast vissak, þá unda ek beztævi minni, áðr fóru vér, en því flögð ullu, hinzta sinnitil Hörðalands. Þess eyrendis, at Þórr um skópmér níðings nafn, nauð margs konar; hlaut ek óhróðigrillt at vinna. Skylda ek Víkarí viði hávum Geirþjófsbanagoðum of signa; lagða ek geirigram til hjarta, þat er mér harmasthandaverka. Þaðan vappaða ekvilltar brautir, Hörðum leiðr, með huga illan, hringa vanrok hróðrkvæða, dróttinlauss, dapr alls hugar. Nú sótta ek til Svíþjóðar, Ynglinga sjöt, til Uppsala; hér láta mik, sem ek lengi man, þöglan þulþjóðans synir."

Þat má finna á Starkaði, at honum þykkir þetta eitthvert verk sitt verst ok óskapligast orðit hafa, er hann drap Víkar konung, ok ekki höfum vér frásagnir heyrðar, at hann hafi ílendr orðit í Noregi síðan. En er Starkaðr var at Uppsölum, þá váru þar tólf berserkir málamenn ok váru mjök ágjarnir ok spottsamir við hann, ok váru óðastir at því bræðr tveir, Ulfr ok Ótryggr. Starkaðr var þögull, en berserkir kölluðu hann endrborinn jötun ok níðing, svá sem hér segir:

"Hér settu miksveina milli,heldr hæðinnok hvítbráan,skelkja skatnarok skop dragaofs óframirat jöfurs greppi. Sjá þykkjast þeir sjálfum mérjötunkuml,átta handa,er Hlórriðifyr hamar norðanHergrímsbanahöndum rænti. Hlæja rekkar,er mik séa,ljótan skolt,langa trjónu,hár úlfgrátt,hangar tjálgur,hjúfan háls,húð jótraða."

En er Eirekr konungr ok Alrekr settust heima, þá fór Starkaðr í hernað með skip þat, er Eirekr konungr hafði gefit honum ok hafði skipat með Norðmönnum ok Dönum. Fór hann víða um lönd ok framdi orrostur ok einvígi ok hafði jafnan sigr, ok er hann ekki lengr við þessa sögu. Alrekr konungr varð skammlífr, en þat varð með þeim atburði, at Eirekr konungr, bróðir hans, sló hann í hel með beizli, er þeir höfðu riðit at temja hesta sína. Eptir þat réð Eirekr konungr einn Svíþjóðu lengi síðan, sem enn mun síðar sagt í þessi sögu af samskiptum þeira Hrólfs Gautrekssonar.

Amusez-vous bien! GT

*Baldr, Oddhins son,
murdered by Hödhr*

36. I saw of Baldr,
the blood-stained god,
Odin's son,
the hidden fate.
There stood grown up,
high on the plain,
slender and passing fair,
the mistletoe.

37. From that shrub was made,
as to me it seemed,
a deadly, noxious dart.
Hödr shot it forth;
But Frigg bewailed,
in Fensalir,
Valhall's calamity.
Understand ye yet, or what?

from giants, and he resembled them in his nature and in his strength; he was eight-armed. His father's name was Stórvirk. Ögn Álfasprengr had been the betrothed of Starkad, but Hergrím took her from him when Starkad had gone north over Élivágar.¹ When Starkad came back he challenged Hergrím to single combat² for the woman. They fought by the uppermost waterfall at Eidi; Starkad attacked with four swords at once, and won the victory; Hergrím fell there. Ögn looked on at their combat, and when Hergrím fell she ran herself through with a sword and would not be married to Starkad. Starkad took possession of all the wealth that Hergrím owned and carried it off with him, together with his son Grím; and Grím grew up with Starkad. He was big and strong when he grew older.

There was a king named Alfr, who ruled over Álfheimar; he had a daughter named Álfhild.³ In those days the region between the Gautelf and the Raumelf was called Álfheimar.⁴ One autumn a great sacrifice to the Dísir⁵ was held at the house of King Álf, and Álfhild conducted the rites; she was more beautiful than any other woman, and all the people in Álfheimar were fairer to look on than any others in those days. But during the night, when Álfhild reddened the altar with blood, Starkad Áludreng carried her off, and took her home with him. King Álf called upon Thór to seek for Álfhild; and afterwards Thór slew Starkad⁶ and allowed Álfhild to return home to her father, together with Grím the son of Hergrím.

When Grím was twelve years old⁷ he went out on a foray, and became the greatest warrior. He married Bauggerd the daughter of Álfhild and Starkad Áludreng. Grím made his abode on that island in Hálogaland called Bólm, and thereafter he was known as Eygrím Bólm. Their son was called Arngrím the berserk, who afterwards dwelt in Bólm and was the most famous of warriors.

It was about this time that the men of Asia and the Turks came out of the east and settled in the Northlands. Ódin their leader⁸ had many sons, all great men and mighty. One of his sons was called Sigrlami; to him Ódin gave over the realm which is now called Gardaríki, and Sigrlami became a

passages it seems clear that the guardian spirits were thought of as being dead members of the same family, and thus a connection is possible with the ancient English *Modra Nect* mentioned by Bede (*De Temporibus* ch. 15). *Dísablót* is more than once said to have been held in the autumn or early winter, as here. (See de Vries, *Altgerm. Religion*. II 375 ff.)

⁶ This story was known to Saxo (ed. Holder 183, trans. Elton 224 f.), who says that the god Thór tore off four of the six hands of Starcatherus, son of Storuerkus, who was thus 'chastened to a better appearance.'

⁷ i.e. the age of majority

⁸ In a similar way, Snorri in the prologue to the Prose Edda elaborately euhemerised the heathen gods, and brought Ódin to the Northlands from Troy in *Tyrkland*; Saxo (ed. Holder 80) made the chief seat of the gods Byzantium.

enixa est, ab eximia | mutuātem largitate cognomen. Itaque Frotho ob auite felicitatis memoriam, quam suo nomine referebat, ab incunabulis primisque infancie rudimentis adeo cunctis carus euasit, ut ne humi quidem incedere aut consistere toleratus, sinu iugiter atque osculis foueretur. Ita non uni modo pedagogo addictus, sed quasi communis omnium alumnus exstabat. Defuncto uero patre, cum duodecimum etatis annum ageret, Saxonie regulos, Suertingum et Haneuum, imperium detrectantes ac palam rebellare connisos, acie superauit, deuictisque gentibus seruitutis nomine pendendi pro capite nummi mulctam inflixit. Adeo namque liberalis extitit, ut recenti largitatis consuetudine prisca milicie stipendia duplicaret. Neque enim se tyrannorum more communibus uiciorum illecebris obiciebat, sed quicquid honestati proximum peruidebat, ardentem appetere, opes in propatulo habere, ceteros largiendo precurrere, omnes humanitatis officiis anteuenire et, quod difficillimum est, uirtute inuidiam uincere contendebat. Cuius rei gracia breui tantam apud omnes claritatem contraxit, ut adolescentulus non modo fama maiorum titulos exequaret, sed etiam uetustissima regum monimenta transcenderet.

p. 273

Iisdem temporibus Starcatherus quidam, Storuerki filius, perichitatis naufragio sociis, solus ui aut fortuna delapsus, ob incredibilem corporis animique prestanciam hospes a Frothone colligitur. Cuius cum aliquandiu contubernalem egisset, in dies culcius ac decencius habitus, tandem specioso donatus nauigio, maritimas excubias procurando piraticum munus agitare precipitur. Siquidem excellencius humano habitu corpus a natura sortitus, ita id animi magnitudine equabat, ut nulli mortalium uirtute cedere putaretur. Cuius tam late patens claritas fuit, ut adhuc quoque celeberrima factorum || eius ac nominis opinio perseueret. Neque enim solum apud nostros egregiis operum titulis choruscabat, uerum etiam apud omnes Sueonum Saxonumque prouincias speciosissima sibi monumenta pepererat. Hunc in ea regione, que Sueciam ab oriente complectitur, quamque nunc Estonum aliarumque gentium numerosa barbaries latis sedibus tenet, originem duxisse, memorie proditum constat. Fabulosa autem et uulgaris

p. 274

(103)

opinio quedam super ipsius ortu rationi in consentanea
 atque a ueri fide penitus aliena confinxit. Tradunt enim
 quidam, quod a gigantibus editus monstrosi generis habi-
 tum inusitata manuum numerositate prodiderit, asserunt-
 5 que, Thor deum quatuor ex his, affluentis nature uicio
 procreatas, elisis neruorum compagibus auulsisse, atque
 ab integritate corporis prodigiales digitorum eruisse com-
 plexus, ita ut, duabus tantum relictis, corpus, quod ante
 in gigantee granditatis statum effluerat eiusque formam
 10 informi membrorum multitudine representabat, post mo-
 dum meliore castigatum simulacro breuitatis humane mo-
 dulo caperetur.

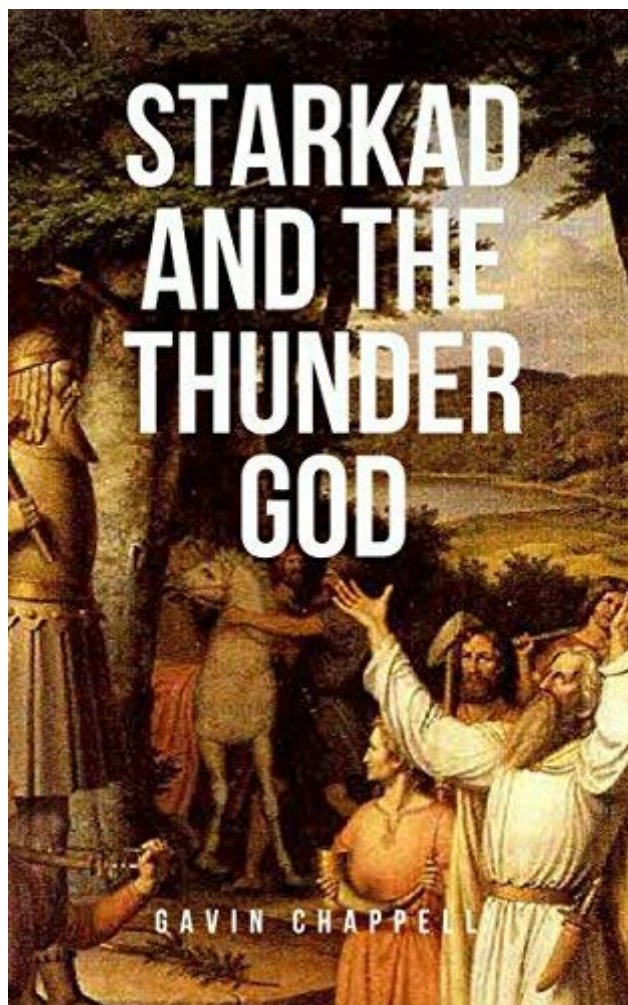
Olim enim quidam magice artis imbuti, Thor uidelicet
 et Othinus alique complures miranda prestigiorum ma-
 15 chinacione callentes, obtentis simplicium animis, diuinitatis
 sibi fastigium arrogare ceperunt. Quippe Noruagiam,
 Suetiam ac Daniam, uanissime credulitatis laqueis circum-
 uentas, ad cultus sibi pendendi studium concitantes, pre-
 cipuo ludificacionis sue contagio resperserunt. Adco namque
 20 fallacie eorum effectus percreebuit, ut in ipsis ceteri quandam
 numinum potenciam uenerantes, eosque deos uel deorum
 complices autumantes,* ueneficiorum auctoribus solennia
 uota dependerent, et errori sacrilego respectum sacris
 debitum exhiberent. Quo euenit, ut legitima feriarum
 25 series | apud nos eorundem nominibus censeatur, cum ipsis
 Latinorum ueteres siue a deorum suorum uocabulis siue
 a septeno planetarum numero nuncupacionem singulatim
 adaptasse noscantur. Eos tamen, qui a nostris colebantur,
 non esse, quos Romanorum uetustissimi Iouem Mercurium-
 30 que dixere, uel quibus Grecia Latiumque plenum super-
 sticionis obsequium exsoluerunt, ex ipsa liquido feriarum
 appellacione colligitur. Ea enim, que apud nostros Thor
 uel Othini dies dicitur, apud illos Iouis uel Mercurii feria
 nuncupatur. Si ergo Thor Iouem, Othinum Mercurium,
 35 iuxta designate interpretacionis distinccionem accipimus,
 manente nostrorum assercione, Iouem Mercurii filium ex-
 titisse conuincitur, apud quos Thor Othino genitus uulgari
 sententia perhibetur. Cum ergo Latini contrario opinionis
 tenore Mercurium Ioue editum asseuerent, restat, ut, con-
 40 stante eorum affirmacione, Thor alium quam Iouem, Othi-

LVb

p. 275

STARKAD AND THE THUNDER GOD

GAVIN CHAPPELL

STARKAD ALUDRENG LE SCORPION

Grâce à une fabuleuse note de bas de page du Tolkien qui a édité la Heidreks Saga, nous savons que l'un des noms du ravisseur de la fille du Dieu-Tonnerre est Starkad Aludreng, et que c'est un Scorpion.

Il ne doit pas y avoir beaucoup de scorpions dans le Götland ; aussi, on peut conjecturer que ce mytheme a été transporté depuis beau temps. En 14 000 BP, le solstice d'été était en Scorpion, le solstice d'hiver en Gémeaux, ou à peu près.

Si ces astérismes avaient déjà reçu ces noms dans nos régions, on devrait en conclure que la fille du dieu-Tonnerre, Helènè, a été enlevée par un Scorpion, mais en été !

Quelque chose cloche, et il s'agit de le redresser.

Nous avons déjà remarqué que le Forgeron, en raison de la précession, était passé de Prajâpati, Orion, le Père des Choses, en Scorpion, Volcanos, l'animal qui vit sous terre. Nous nous souvenons que CuChulain est le Chien de Cullan, Orion, la Dog-Star, donc que Orion était auparavant le Forgeron Cullan. Mais cela n'est possible que si Sunna, au solstice d'été, est dans la région Scorpion-Sagittaire.

Le mytheme de Cuchulain remonte donc à 12 ou 14 000 ans BP.

Cela nous oblige à revoir nos compteurs. Si en effet, les astres bougent dans le ciel, les mythes, eux, restent stables.

Nous nous souvenons que, à Göbekli Tepe, Scorpion est bien à la base du pilier où il doit être, et cela nous rappelle que Peigne-et-Miroir, la Fille du Dieu-Tonnerre en Keliton, vulgairement nommé Pictes, Aurore naît pour ainsi dire du sol, ce qui ne nous étonne pas puisque Aurore naît en effet à l'horizon avec la montée des Sept Sœurs dans le ciel. Toutefois, il est permis de penser que cette localisation est la trace du fait qu'elle était au solstice d'été en Scorpion il y a 14 000 ans BP.

On assiste donc à une *Umwertung aller Werte* due à la précession : Scorpion régnait en maître sur le solstice d'été, et sa fille était peut-être bien Aurore...

Il se pourrait alors que le mytheme de **<l'enlèvement de l'Aurore par le fâcheux Scorpion/Volcanos>**, soit une diffamation due aux contemporains de Sunna présente dans les Gémeaux, comme si les Gémeaux pouvaient se targuer d'avoir enlevé leur Sœur à son Ravisser sombre, l'hiver, sur les ordres du Dieu-Tonnerre, leur père védique.

L'on a donc dû construire, pour rendre compte du déplacement de la précession sur Sunna, fille du Dieu-Tonnerre, de mythes expliquant que Sunna, dans Scorpion en 14 000 BP, s'est éloignée de lui, sans doute pour des causes d'abord inconnues, avant d'en venir à occuper la position d'Astraea, qui n'est qu'une de ses parèdres, en sorte que la Vierge du Quinze-Août fut il y a environ 10 000 ans BP, été l'incarnation de Sunna, la Vierge solaire des fleurs d'été. Enfin, le mytheme indoeuropéen de la Fille du Dieu-Tonnerre, enlevée par le sinistre Volcanos, l'hiver, expliquant qu'il fait froid et sombre en hiver, puis récupérée par ses frères

Gémeaux, est venu donner une réinterprétation du départ de l'Aurore de sa position au moment de la fin de glaciation et au début du néolithique.

GT 2020 11 20